

Tour 2005

29.06.2005 – 04.07.2005

Koonnut Jari K.
Kuvat: Olavi, Pentti, Jari

Se oli marraskuussa 2004, kun päätös tehtiin: kesällä porukalla pohjoiseen. Kössin tallissa piirreltiin Lapin ja Norjan karttaan viivat noin suurinpiirtein ja sovittiin, että tukikohta perustetaan linjalle Inari-Kaamanen. Siitä alkoi odotus ja pienen perussuunnittelun tekeminen. Todettiin, että suunnitelmaa kannattaa tehdä, isolla porukalla ex-tempore -retkeily johtaa jossain vaiheessa jonkinlaiseen sekaannukseen. Kevään aikana syntyi lopullinen käsitys siitä, että minne ja millä porukalla. Porukan kokoonpano asettui lopulliseen muotoonsa lähes viime metreillä, mutta lopputulos oli erinomainen. Mukaan lähtivät Kössi, Topi, Olavi, Pasi, Anssi, Pentti, Köpi Kuhmosta, Keke Varkaudesta ja Jari.

Pieni käskynjako pidettiin lähtöä edeltävänä tiistai-iltana Kössin tallilla. Tarkastettiin miesten kunto ja varustus. Lähtö olisi edessä aamulla klo 05.00

29.06.2005 KLO 5.01 RATINAN SHELL

Koitti keskiviikkoaamu 29.06. ja sovituksen mukaisesti porukka ilmaantui ennen aamuviittä Ratinan Shellille. Viimeisenä paikalle saapui epätyypilliseen tapaan Topi, mutta esteenä oli ollut virkavalta pillineen. Virkavalta sai pilliinsä annoksen lempäläistä raikasta aamuilmua.

Sää näytti harmaalta ja niinpä osa porukasta veti sadehaalareita päällensä, onhan se lähes varmin tapa estää sateen tuleminen. Toisin kuitenkin kävi.

Melko pian lähdön jälkeen kostea ilmanala muuttui sateeksi ja sitä riitti ensimmäiselle taukopaikalle asti. Pysähdyimme Hirvaskaankaan Essolle

aamukahville ja pyörät tankattiin seuraavaa etappia varten.

Hirvaskankaalta tie kulki ylöspäin kohti seuraavaa taukopaikkaa, Kärämäen Teboilia, jossa tapahtui jälleen pyörien tankkaus. Sade saatteli kolonnan jonkin matkaa, mutta Viitasaaren tienoilla keli muuttui kuivaksi, taivas oli kuitenkin pilvessä. Ja tietysti Teboililla rasvattiin miehissä ketjuja... Tauolla selvisi, että Keke olisi odottamassa Oulun lähellä Tupoksen uudella ABC-huoltoasemalla. Oli Keke muuten etsinyt sitä, niinkin isoa rakennusta....

**EIHÄN TÄÄLLÄ OLE KEPPIVETOA...
RASVAA!!**

HONDA LIIKKUU ÄÄNENVAIMENNINTA NOPEAMMIN...

Kärsämäeltä matka jatkui kohti seuraavaa taukopaikkaa, Pulkkilaa. Sitten alkoikin tapahtua: Olavin Shadowin äänenvaimentimen pää ei tahtonut jatkaa samassa matkassa, vaan täristeli itsensä irti ja pyöri pitkin asfalttia itseään kolhien. Onni onnettomuudessa oli se, ettei putken pätkä sotkeentunut takaatulevien pyörien alle sen pahemmin. Putki matkasi lopun matkaa Kaamaseen Jarin takaboksissa. Ehti se polttaa ajohanskat ennen sinne joutumistaan.

Muun porukan odotellessa kadonneen pakoputken metsästäjää, Penan Busa tilttasi rinteessä vasemmalle kyljelleen. Moottorin poski ja kate menivät naarmuille ja kytkinkahvan pää katkesi.

Päälle iski asianmukainen Vee. Kössi rauhoitti hieman menoä ja mielialat tasaantuivat matkalla kohti Oulua ja Tuposta. Sitä ennen Olavi ehti kuitenkin tehdä piruetit ja spagaatit Shadowin kanssa, Pulkkilaan piirreltiin mustaa rantua Bombers-tyyliin.

KOKO RENGAS HYÖTYKÄYTÖSSÄ...

BOMBERSIN PIIRTÄMÄÄ PULKKILASSA...

Matka jatkui Oulusta Kemin ja Sodankylän kautta kohti pohjoista, tällä kertaa ilman isompia kommelluksia. Ivalossa poikettiin perhe Sarajärven kotona kahveella ja vietiin lasinen laulukirja omistajalleen. Kahvi oli hyvää ja korvapuustit maistuivat. Kiitos siitä talon emännälle. Talo oli varsin komealla paikalla, maisemat hivelivät silmää iltta-auringon paistaessa vielä korkealta.

Ivalon varalaskupaikan tienoilla nähtiin outo mustanpuhuva metsäneläin merkkäämässä reviiriään. Tultuaan yllätetyksi, eläin katosi ujeltaen horisonttiin. Liekö se ollut kuuluisaan Himalajan lumieheen, ”jettiin” verrattava olio, ns. poromies (vrt. poliisikoira tai muurahaiskarhu).

Edessä oli vielä viimeinen etappi Kaamaseen (**Gámas**) ja Kaamasen Kievarille, jonne Köpi oli jo mennyt edeltäkäsien aiemmin illalla. Köpi oli hommannut jääkaappiin selvitymispaketin kaiken varalta. Kaamasen Kievarin kokki oli kuitenkin vielä paikalla klo 22.00 tienoilla ja meille kannettiin eteen lakisäätäinen poronkärstys yhden oluen kanssa. Sen turvin jaksoi vetäytyä yöpuulle. Sitä ennen kuitenkin tilattiin aamiainen seuraavaksi aamuksi klo 07.30. Päivän saldo oli 1120 km ajoa. Aika hyvin tämän kokoiselta porukalta.

”LÖYTYYKÖ TÄÄLTÄ MITÄÄN...?”
”EI SE PORONSARVIJAUHE MITÄÄN AUTA...”

Torstaina ensimmäinen retki suuntautui Karigasniemen (**Gáregasnjárga**) kautta Tenon (**Deatnu**) Suomen puolen rannalle. Retkelle lähdettiin noin 8.30. Päivä oli pilvinen, mutta ajokeli oli muuten mitä mainioin. Kössi veti joukkoa, peränpitäjinä roikkuivat Köpi ja Jari vuoronperään. Kahville pysähdyttiin Yläkönkään Lohikoukun kahvilaan, paikka oli hieman toista kuin Nesteen kuppilat, vaikka hintataso taisi olla pahempi.

”KESKUS, KESKUS, YHDISTÄKÄÄ YLÖJÄRVEN SUZUKI-HUOLTOON!”

VARPUSPARVI TAUOLLA...

RYHMÄSSÄ RYHTIÄ...

Kahvilalta matka jatkui Utsjoen (**Ohcejohka**) ohitse Nuorgamiin (**Njuorggán**), jossa käytiin ruoka- ja muilla tarpeellisilla ostoksilla. Kauppias oli varsin ystävällinen ja avulias. Ehkä kolme kiloa nautan sisäfilettä auttoi alkuun asiassa. Fileet ja muut evät jalostuivat Hondan sivulaukussa lopulliseen makuunsa takaisin kotimatalla Kaamaseen. Päivälle kertyi mittaa kahdeksan tuntia ja kilometrejä kertyi 361. Taisi loppumatkasta joku polttaa karstoja koneesta... Suiza ilmeisesti karstoittuu.

Illaksi saatiin aikaiseksi Köpin ja Jarin avustuksella eväät, joilla nälkä siirtyi tuota tuonemmaksi. Kössi joutui vihannespuuhiin ja kaipaili seuraavan paprikanpuhdistuskertaan rälläkkää avuksi. Illan ateria herkisti Penan jopa niin, että hän lupautui tiskikoneeksi. Suoritus tiskiharjan kanssa oli perin ansiokas.

**POHJOIS-KARJALA-PROJEKTI?
MIKÄ SE ON...? ILLAN HÖYSTÖJÄ.**

SAAKO TÄÄLLÄ EDES RUOKAA?

KOHTI HERKISTYNYTTÄ TILAA...

Perjantaina herättiin taas aamiaiselle ja matkaan lähdettiin taaskin noin 8.30. Suuntana oli Karigasniemi ja siitä Norjan puolelle Karasjoelle (**Kárásjohka**) ja edelleen pitkin Tenon Norjan puoleista rantaa alavirtaan. Sää muuttui matkan varrella aurinkoiseksi. Ilma oli sakeanaan erilaisia ötököitä, jotka pyrkivät iholle häpeilemättä. Tenon varrella pysähdyttiin maatilamajoituskahvilaan, jossa tarjolla oli suklaakakkua ja vohveileita kera mansikan ja kermavaahdon. Kahvilassa selvisi, että Jari oli jättänyt Norjan kruununsa kotiin. Ilmeisen

kokematon matkailija siis.

Joen varrella pidettiin myös ”pelastusharjoitus”, jolla todettiin porukan olevan suurinpiirtein hereillä. Kaveria ei jätetä. Tosin, ilkeät kielet kertoivat, että ”etsinnän” syynä oli jonkinlainen kielitaito ja kyky kokata hiukan....

Siinä pysähtyessämme näimme myöskin kalamiesten nostavan titin veneeseen. Matka jatkui kohti Tana Bruta, jossa tankattiin pyörät. Keulat kääntyivät kohti Pykeijaa. Matkalla Kössi käänsi takkinsa, istuutui kustomin selkään ja cruisaili kantapäät edellä eteenpäin. Varangin-vuonon kylissä tästä merkillisestä näystä puhutaan varmaan vieläkin. Tie Pykeijaan oli karu ja kylä oli hiljaisen oloinen. Osa porukasta söi myöhäisen lounaan, löytyipä pöytään korttipakkakin.

**SUOMALAINEN MOTORISTI-KYLÄHULLU-
EASY-RIDER?**

Pykeija on pikkuruinen kalastajakylä Jäämeren rannalla Pohjois-Norjassa Varanginvuonon rannalla. Kylä on siinä mielessä erikoinen, että suurin osa sen asukkaista osaa suomea. He ovatkin noin 150 vuotta sitten Suomen Lapista köyhyyttä pakoon lähteneen siirtolaisjoukon jälkeläisiä. Suomalaiset saivat kalastaa kylässään rauhassa 1960-luvulle asti, kunnes ensimmäinen tie kylään valmistui.

VAATII VIELÄ HIUKAN MARKKINOINTIPONNISTELUJA TÄMÄ RANTA...

”1970-luvun lopussa kala uhkasi loppua kokonaan Varanginvuonosta. Kylälle, joka elää kalasta, se oli katastrofi. Monen oli pakko myydä kalastusveneensä. Kalanjalostamo oli suljettuna kolme vuotta. Vuonna 1989 kyläläiset saivat tarpeekseen. He panivat sanomalehteen ilmoituksen, jossa he kertoivat, että Pykeija oli myytävänä ja että kaikki kylän kolmesataa asukasta halusivat muuttaa pois. ”Kuka ottaa meidät vastaan?” Se herätti suurta huomiota Euroopan sanomalehdistössä, ja sen jälkeen kylä pääsi vähitellen taas jaloilleen, kun kyläläiset ymmärsivät, että oli tehtävä jotain aivan radikaalia kylän pelastamiseksi. Yhdessä kyläläiset tarttuivat ongelmiin, ja nyttemmin kalakin on palannut näille vesille, vaikka ei niin runsaana kuin ennen. Yksi pelastava enkeli on sen sijaan noussut meren pohjasta, Kamtsatkan rapu, joka on levinnyt Venäjältä. Tuo herkku voi kasvaa jopa kissan kokoiseksi, ja yhdestä ravusta saa neljä kiloa maukasta lihaa.

Ravustus kestää muutaman kuumeisen viikon myöhäissyksyllä, mutta silloin rapuja troolataan tonneittain. Ravunliha on hyvin kysyttyä maailmalla ja siksi voivat myös ne viisi, kuusi ravunpyytäjää, joilla on lupa kalastaa, ansaita puolen vuoden palkan parissa viikossa. Kylä elää edelleen melkein yksinomaan kalasta. Ilman kalaa ei olisi kalanjalostamo, ei filerointitehdasta eikä veneveistämöä. Nyttemmin kylässä on lisäksi laitos, joka jalostaa poronlihaa suurkeittiöiden tarpeisiin. Ongelmana on vain se, kuinka saada nuoret pysymään paikkakunnalla. Kirjasto, kuntosali, kahvila ja pubi, joka on auki muutaman päivän viikossa, eivät riitä.”

(lähde: Carina Wuff-Brandt – Sinikka Siekkeli, *Juuret rantakalliossa*. Jyväskylä 2002)

Pykeija on ansainnut kuuluisuutta myös Ranvikan lintuvuoren ansiosta.

Pykeijasta jatkettiin kohti Näätämöä (**Njávðán**), jossa pysähdyttiin Norjan puolella kosken partaalle toiveena nähdä lohien nousevan ylös. Odotusta ei palkittu. Näätämöstä ajettiin Inariin, jossa syötiin ns. roskaruokaillalliset paikalliselta grillikioskilta. Olipa paikalla myös naiskauneutta, jonka ”bäst före” oli kyllä mennyt ohi jo ajat sitten. Taisipa joku ostella matkamuistojakin. Takaisin Kaamasessa olimme noin klo 21.30 ja kilometrejä kertyi mittariin päivän aikana 602.

Harmillista kyllä, Köpi joutui lähtemään perjantaina työasioiden vuoksi takaisin kohti etelää. Näin porukka kutistui yhdellä.

Lauantaina, retkemme neljäntenä päivänä herättiin jälleen aamiaiselle, joka edellisen iltana käydyn pienen neuvottelun jälkeen saatiin järjestymään meille sopivaan aikaan, eli 7.30. Siitä kiitos aamiaiskokille, joka osoittautuikin nuorempana olleen alan harrastaja. Hän oli näet retkeillyt kanadalaisen motoristin kanssa pitkin ja poikin eurooppaa Marimekko hulmuten. Tutuksi oli tulleet Venetsiat, Nizzat, Monte Carlon kasinot (myös sisältä päin) ja moni muu paikka. Myö Brittein saarilla oli aikaa kulunut Pohjoismaita unohtamatta. Tämä oli tapahtunut 60-luvun alussa. Pyörässä oli kuulemma ollut biisonin kallo kiinnitettynä lampun päälle sarvineen kaikkineen. Kaiketi varsinainen easy-rider siis.

Aamiaisen jälkeen lähdimme jälleen kohti Karigasniemeä Olavin johdolla Kössin seuratesa

peräpään tapahtumia. Karigasniemen jälkeen vetovuoron otti Jari. Näin ajeltiin Lakselviin saakka, jossa pysähdyttiin tankille ja tietysti kahveille. Matkan maisemat olivat jälleen kerran komeita, taisipa joku nähdä kotkankin liitelemässä tunturin rinteillä. Matkalla Olavi testasi ärräpyöriä ja koetti hillitä kaasukahvaansa. Tämä antoi Topille mahdollisuuden rentoutua kustomin selälässä, josta riitti vielä hyvää mieltä illaksikin.

TOPIN SEITSEMÄS TAIVAS...

**”TÄMÄHÄN ON VASTA TOISEKSI NOPEIN..?”
”KESÄMOPO?”**

Lakselvistä vetovuoron otti Pentti ja suunnistimme kohti Pyssyjokea. Tie oli suurelta osin vasta päällystettyä ja merenrantatie oli maisemiltaan ilo silmälle. Pysähdyimme Pyssyjoen tien varressa olleella kaupalla tauolle. Jari joutui laulamaan lastenlauluja vanhemman, ilmeisesti kveenipapan, kanssa. Papalla oli sanat hukassa vaikkakin suomen kielen taito oli vielä tallella.

”Pyssyjoki on kveeniseutua. Juuri kun kaikki uskoivat kveenikulttuurin olevan katoamassa, se alkoi kukoistaa. Norjan kveenikeskus on nousemassa Pyssyjokeen. Kolmesataa vuotta on kulunut siitä, kun ensimmäiset kveenit saapuivat Tornionlaaksosta Porsankiin. Väestömäärän nopea kasvu, sodat ja vaikeiden talvien aiheuttama ruuan puute ajoivat useita perheitä pohjoiseen parempien elinolojen toivossa. Mukanaan he toivat kielensä, kulttuurinsa ja tapansa. Kveeninkieli elää vielä tänäkin päivänä muutamissa Finmarkin ja Pohjois-Tromssan kylissä. Kylissä esimerkiksi saunotaan ja muutenkin siellä näkee kveenikulttuurin vaikutuksen.

Kveenikulttuuri oli kuitenkin ennen paljon näkyvämpää Pyssyjoella. Toisen maailmansodan lopussa saksalaiset polttivat suurimman osan kveenien taloista, jotka oli tehty Tornionlaakson malliin. Lisäksi 1930-luvun tiukka norjalaistamispolitiikka oli vähentänyt kveenin puhumista. Useimmat yli 40-vuotiaat osaavat enemmän tai vähemmän kveeniä. Sen käyttöä hävettiin välillä, ja monien kielitaito on siksi passiivista tai ruostunutta.” (Lähde: Robert Greiner, *Ruijan Kaiku* 6/2003)

Pyssyjoella keksittiin kiinnittää videokamera Olavin pyörän keulaan ja lyhyt filminpätkä saatiinkin aikaiseksi.

Seudut olivat karuja, siellä täällä näkyi asuntoautoja jokien varsilla. Liekö kalamiehiä olleet. Pysähdyttiin Adamsin putouksille, näkymä merelle oli upea. Lyhyen pysähdyksen jälkeen jatkettiin kohti Tana Bruta. Noin 35 km kilometriä ennen seuraavaa taukoa se sitten hyppäsi tielle, poro nimittäin. Kössin pyörä sai siipeensä, mutta säilyi ajokuntoisena, miehelle ei onneksi käynyt kuinkaan, kiitos hiljaisen vauhdin ja kunnan varusteiden. Jossain tuntureilla vaeltaa norjalainen poro 45 numeron Alpine Starin saappaan kuva ahterissaan. Pyörä kuvattiin vakuutusyhtiötä varten, ilmoitettiin asiasta

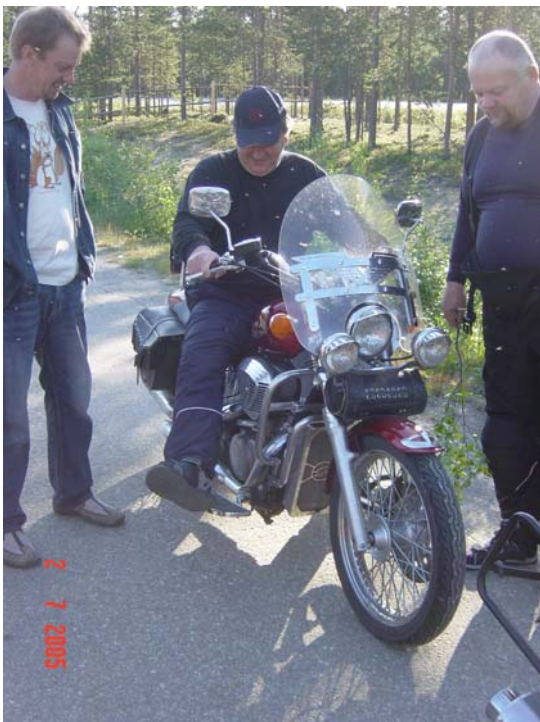
aluehälytyskeskukseen, mutta paikallisia viranomaisia kiinnosti vain poron kunto. Ei jäänyt poro kuntoaan esittelemään. Toivottavasti siitä tulee käristystä ja pian.

**AINOAT KARVATUPSUT KOKO
REISSUSSA...
MUTTA KAATOIVAT MIEHEN SILTI...**

Keli muuttui lämpimäksi, suorastaan kuumaksi ja porukassa oli havaittavissa pientä uupumista. Utsjoella pidetyn tauon jälkeen mentiin ilman rykäisyä takaisin Kaamaseen ja Kössin pyörän pajotus alkoi pihalla. Pyörään syntyi väliaikainen jalkatappi ja näin se oli siedettävässä ajokunnossa loppureissua varten. Remontin aikana Jari kehitti vähistä eväistä ruokaa porukalle ja sillä pärjättiin seuraavaan aamuun. Kilometrejä tuli päivän aikana 553. Illalla hoidettiin laskut pois Kievarin kanssa, aamulla olisi aikainen lähtö.

**HEKUMA JATKUU ILTA-AURINGON
LOISTEESSA
”NÄIN KUMMÄÄ LASKIN...”**

**RUKOILKAAMME!
SUIZA ON SUURIN, EIKÄ
OLE MUITA PYÖRIÄ KUIN SUIZA,
AAMEN. HUOMAA IMAAMIN
RUKOUSVIHTA JA VIHKIVESI**

PYÖRIEN JA PYÖRIEN HUOLTOA.....

HUOMAA PUHDAS TAKAVANNE....

NÄILLE PITÄÄ TEHDÄ JOTAIN...

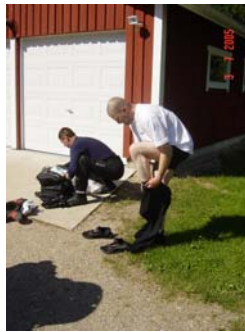

**TUNNISTAMATON BOMBERS-KUSKI
TERRORISOI LAPIN TEILLÄ...**

Sunnuntaina olikin sitten startti kello kuusi. Ilma oli jo tuolloin lämmin, aurinko porotti pilvettömältä taivaalta. Matka sujui juohevasti poroja varoen, niitä olikin tien varressa silloin tällöin. Aamukahvit juotiin Sodankylässä Nesteellä. Hieman jälkeen Kemijärven tieltä löytyi venäläinen passi, jonka Jari kiikutti Kuusamon poliisilaitokselle. Kuusamosta matka jatkui Murtovaaran kautta Hossaan ja Juntusrantaan, jossa pidettiin pieni tauko kyläkaupalla. Kauppiat eivät harmittavasti olleet paikalla, vaan olivat lähteneet ajoissa syntymäpäiväjuhille.

Myllylahteen, Pärsämöntien varteen oli järjestetty lettukekkerit. Sanni ja Viljo olivat varustaneet pöydän kahvilla, lakkahillolla ja valtavalla kasalla lettuja, kainuulaisittain lätyjä. Pöydän antimet maistuivat, siitä suuri kiitos Sannille ja Viljolle. Pihalla nähtiin helteessä harvinaisuus, Kössi ilman kalsareita.

Sitten suunnistettiin kohti Raatteen porttia, jossa tutustuttiin Talvisota-näyttelyyn ja käytiin katsomassa mutimediaesitys Talvisodasta. Täällä tavattiin kolme all-road motoristia, jotka olivat ehtineet päivän aikana pikitietä pitkin Kuopiosta Suomussalmelle. Tarkoitus oli kuulemma mennä ylös, niinköhän ehtivät...

**“HALOO! ONKO KETÄÄN KOTONA?
TEITIN KETJUT KAIPAA RASVAAMISTA!”**

Raatteen Portista suunnistettiin sunnuntaipäivän viimeinen vartin etappi Marjatan ja Tuomon mökille Alavuokin Laiskanniemeen, jonne majoituttiin yöksi. Marjatta ja Tuomo olivat käyneet kalassa ja savustettuna odotti runsaasti siikaa, kuhaa ja haukea. Seurakseen ne tarvitsivat vain keitetyt perunat ja illan ateriat oli valmis. Kala maistui kaikille ja aterian jälkeen vuorossa oli sauna. Ilta oli hiljainen ja rauhallinen, välillä niinkin. Vuokki näytti parhaimmat puolensa. Marjatalle ja Tuomolle kuuluu suuri kiitos vaivannäöstä ja majapaikasta. Sunnuntaipäivän saldo oli 694 km ja runsas 12 tuntia.

**EI KUULU MOOTTORIN LAULU EI.
HILJAINEN HETKI ALA-VUOKISSA.**

Maanantaina, Marjatan laittaman aamupuuron jälkeen suunnistimme kohti Lentiiraa tankille. Sitä ennen poikettiin kuitenkin Alavuokin kirkossa, joka oli avoinna tielläkulkijoille. Lentiirasta ajettiin Kuhmoon Kirsin ja Köpin kotiin, jossa oli järjestetty takarenkiaan vaihto Anssin pyörään. Samalla järjestyi hitsari, joka korjasi Pentin takalukun kannattimen katkenneet kiinnikkeet. Siinä odotellessa Kirsi tarjosi kahvia ja pullaa ja Kössi strippasi taas. Kirsille ja Kyöstille annettakoon kiitokset asioitten junailusta.

SUIZAN KETJUT LÖYSÄLLÄ...

Puolenpäivän aikaan tulikin aika siirtyä retken yllätystapahtumaan, koskiuintiin Kuhmon Pajakkakoskessa. Osa porukasta jäi veneeseen ja muut pukivat puvut, liivit ja kypärät päällensä ja hyppäsivät Pappilansuvantoon opettelemaan uimista puvun kanssa. Vesi oli lämmintä, +18 astetta. Koski laskettiin kahteen kertaan ja sen päälle juotiin kahvit.

Uinti tarjosi sopivan viiennöksen kuumaan päivään, sitä kesti tosin vain hetken. Lämpötila kohosi 26-27 asteeseen ja olo oli ajotamineissa sen mukainen. Kuhmosta matka jatkui kohti Nurmesta, jossa pysähdyttiin syömään. Nurmeksen jälkeen Keke jäi pois retkueesta ja loppuporukka suunnisti Suonenjoen Koskeloon seuraavalle tauolle. Reititystä muutettiin lyhyemmäksi mm. kuuman ilman vuoksi, ajaminen oli kuitenkin melko raskasta noissa lämpötiloissa. Loppumatkan ajamista päätettiin hieman lyhyemmäksi, pysähdykset Koskelon jälkeen olivat Muuramessa ja Jämsässä. Viimein pysähdys oli sitten Ruutanan Shellillä, jossa joukke hajosi kukin kotiinsa. Retki oli onnellisesti takana. Viimeisenä päivänä kilometrejä kertyi 629 ja kotona oltiin noin klo 22.30.

Kaikille osanottajille kuuluu KIITOS onnistuneesta retkestä. Tämä oli hyvä juttu.

Retken kokonaispituus oli Jarin pyörän mittarin mukaan 3960 km. Mitä reissusta opimme?

1. Näinkin isolla porukalla kannattaa tehdä jokinlainen esisuunnittelu ja pohtia se yhdessä valmiiksi ja hyväksytyksi.
2. Ajettaessa porukassa on pidettävä kiinni sovitusta kurista, näin säästyy yllätyksiltä.
3. Takana ajavaa pidettävä silmällä riittävän taajaan.
4. 4000 km Lapin retki vaatii alle uudet renkaat, kulutus on todellakin rajua teiden ja pyörän painon vuoksi.
5. Kuumalla kannattaa juoda riittävästi, kuumuus ja nestehukka uuvuttaa. Ajopuvun alla hikoilee erittäin paljon.
6. Oltava rehellinen itselleen: jos väsyttää, niin silloin tauko pystyyn.

Linkejä internetiin:

<http://www.kaamasenkievari.fi/fi/index.htm>

http://www.plappi.fi/kunnat/utsjoki/kylatoiminta/karigasniemi/kylan_historiaa/

<http://lohi.utsjoki.fi/~lohikoukku/sivu4.html>

<http://www.plappi.fi/kunnat/utsjoki/kartta/>

<http://english.karasjok.kommune.no/default.aspx?aa3=ja>

<http://www.tana.kommune.no>